

Sygn. akt III Ca 1735/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SSO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 r. w Gliwicach na posiedzenie niejawnym

sprawy z powództwa OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. B. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 22 marca 2017 r., sygn. akt I C 354/16

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 1735/17

UZASADNIENIE

Powód OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. domagał się zasądzenia od pozwanego A. B. (2) na swoją rzecz kwoty 10.000 zł z odsetkami umownymi maksymalnymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona kwota wynika z umowy pożyczki gotówkowej kwoty 58.952,80 zł jaką pozwany zawarł w dniu 19 lutego 2009r. z (...) Bank Spółką Akcyjną (poprzednikiem prawnym (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.). Umowa ta została wypowiedziana, a bank wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 4 marca 2015r. powód nabył wierzytelność wobec pozwanego, na którą składa się kwota 10.000 zł tytułem niespłaconego kapitału, o czym powód poinformował pozwanego i wezwał pozwanego do zapłaty, co pozostało bezskuteczne.

Nakazem zapłaty z dnia 4 listopada 2015r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, przy czym, orzeczenie to zostało skutecznie zaskarżone przez pozwanego. W sprzeczności od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz obciążenia powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany zakwestionował roszczenie co do zasady i wysokości. Wskazał, iż uregulował wszelkie należności wobec pierwotnego wierzyciela. Zdaniem pozwanego powód nie wykazał legitymacji procesowej czynnej. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia.

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z dnia 22 marca 2017r. oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że 19 lutego 2009r. pozwany A. B. (1) zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną w K. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...). Na podstawie powyższej umowy pozwany otrzymał kredyt w wysokości 57.901,64 zł i zobowiązał się do jego spłaty na warunkach określonych umową z terminem spłaty do 20 lutego 2013r. Pozwany miał ponieść koszty w postaci prowizji w kwocie 1.737,04 zł oraz ubezpieczenia w kwocie 5.125,46 zł. Strona pozwana zobowiązała się dokonywać spłat kredytu w miesięcznych ratach, płatnych 20 dnia każdego miesiąca w wysokości 1.667,76 zł, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata była wyrównawczą i nie mogła przekraczać kwoty 1.694,94 zł. Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w dniu sporządzenia umowy wynosiła 16,9 %. Jeżeli kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej 2 okresy płatności i nie uregulował należności, mimo upływu 7-dni owego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty bank mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia. W trakcie spłaty kredytu pozwany zwrócił się z wnioskiem o restrukturyzację zadłużenia. Dnia 22 sierpnia 2009r. strony zawarły aneks do umowy kredytu, którym zmieniono kwotę kredytu na 57.029,67 zł, wysokość miesięcznej raty na kwotę 1.053,32 zł i wydłużono termin spłaty kredytu.

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu, pismem z 23 lipca 2010r. (...) Bank S.A. w K. wypowiedział łączącą strony umowę z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia.

Dnia 21 września 2012r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny o nr (...) na podstawie umowy kredytu z 19 lutego 2009r. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 10 października 2012r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 1635/12 nadano wyżej wymienionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

Na mocy umowy z 26 lutego 2015r. (...) Bank Spółka Akcyjna w W. przeniósł na (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę (...) w W. prawa i obowiązki komandytariusza w spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej w W., Umową z tego samego dnia (...) Bank Spółka Akcyjna w W. sprzedał (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce (...) w (...) udziałów w spółce (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce Komandytowej w W.. Dnia 4 marca 2015r. pomiędzy powodem a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką (...) w W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Przedmiotem cesji była między innymi wierzytelność względem pozwanego.

W piśmie z dnia 4 marca 2015r. pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności na rzecz powoda. Pismem z 10 kwietnia 2015r. powód wzywał pozwanego do spłaty zadłużenia w kwocie 101.795,44 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności odniósł się podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia.

Przytaczając normy prawne regulujące kwestie prawne tej instytucji oraz wyjaśniającej jej charakter, jak również kwestię przerwania biegu przedawnienia i wynikających z tych skutków, Sąd stwierdził, że w stosunku do powoda bieg terminu przedawnienia nie został przerwany, a zatem zarzut podniesiony przez pozwanego był zasadny i roszczenie uległo przedawnieniu w terminie trzyletnim od daty jego wymagalności, tj. od wypowiedzenia umowy w lipcu 2010 r. Skoro pozew został złożony po upływie 3-letniego terminu przedawnienia. Dlatego też podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia został przez Sąd uwzględniony, co skutkowało oddaleniem powództwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zaskarżając wyrok w całości. Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 123 § 1 k.c. w związku z art. 118 k.c. poprzez przyjęcie, iż wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego i wystąpienie z wnioskiem o nadanie mu klauzuli wykonalności przez Bank spowodowało przerwanie biegu przedawnienia tylko w relacji pomiędzy Bankiem a Pozwanym podczas gdy wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przerywa bieg terminu przedawnienia również wobec obecnego wierzyciela OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W..

Na tych podstawach wniósł o zmianę wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji i zwrotu kosztów procesu za postępowanie przed Sądem II instancji według norm przepisanych, w tym opłaty od apelacji i kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym, a Sąd Odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja pozwanej jest nieuzasadniona.

W niniejszej sprawie, pozwany podniósł zarzut przedawnienia.

Zgodnie z dominującym w judykaturze poglądem skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (porównaj: uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006r. III CZP 84/05, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010r., I CSK 653/09).

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Pomimo, iż spłata kredytu w ratach nie jest świadczeniem okresowym w rozumieniu art. 118 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1998r., III CKN 578/98), to jednak termin trzyletni zastosowany przez Sąd Rejonowy, odnosi się również do roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Zakres tego pojęcia („prowadzenie działalności gospodarczej”) jest bardzo szeroki, Pomocna w jego sprecyzowaniu będzie definicja działalności gospodarczej zawarta w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz.U. z 2013r. poz. 672 z późniejszymi zmianami). Zgodnie z nim, działalnością gospodarczą stanowi zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalni ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

W identycznym sposób charakteryzuje je judykatura. W orzecnictwie wskazano, że prowadzenie działalności gospodarczej cechuje się: fachowością, podporządkowaniem regułom opłacalności i zysku lub przynajmniej zasadzie racjonalnego gospodarowania, działaniem na własny rachunek, powtarzalnością oraz uczestnictwem w obrocie gospodarczym. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991r.; III CZP 40/91, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991r., III CZP 117/91; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2008r., III CSK 260/07). Domniemywać przy tym należy, że jeżeli z roszczeniem występuje przedsiębiorca zdefiniowany art. 43¹ k.c., to roszczenie to jest związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2013r., VI ACa 1503/12), a dla zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby status ten przysługiwał obu stronom (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008r., III CSK 302/07).

W niniejszym przypadku z roszczeniem występował fundusz inwestycyjny, który zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. z 2004r. Nr 146, poz. 1546 z późniejszymi zmianami) jest osobą prawną, której wyłącznym przedmiotem działalności jest lokowanie środków pieniężnych zebranych w drodze publicznego, a w przypadkach określonych w ustawie również niepublicznego, proponowania nabycia jednostek uczestnictwa albo certyfikatów inwestycyjnych, w określone w ustawie papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego i inne prawa majątkowe. Powód, na podstawie umowy cesji, wstąpił w prawa swojego poprzednika będącego bankiem. Status przedsiębiorcy przysługuje zatem cedentowi jak i cesjonariuszowi, co oznacza że w zakresie związku roszczenia z prowadzoną działalnością gospodarczą zachodzi ciągłość.

W tym miejscu wskazać także należy, że w wyniku przelewu wierzytelności banku następuje jedynie zmiana osoby, względem której dłużnik jest zobowiązany, nie następuje natomiast zmiana przedmiotu świadczenia, ani też zmiana podstawy prawnej świadczenia. Z tego też, rozstrzygające znaczenie dla kwalifikacji roszczenia ma moment jego powstania, a zatem, pomimo przelewu wierzytelności na rzecz podmiotu, który nie jest bankiem, dotychczasowa sytuacja prawna dłużnika zostaje więc utrzymana. W konsekwencji przysługuje mu wobec nabywcy wierzytelności zarzut przedawnienia na takich samych warunkach, jakie przysługiwałyby mu wobec banku, z którym wiązała go umowa kredytowa. (porównaj: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lipca 2017r., I ACa 738/16).

Z powyższego zatem jednoznacznie wynika, że dla roszczenia wynikającego z umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) z dnia 19 lutego 2009r. termin przedawnienia roszczenia wynosi 3 lata. Wobec wypowiedzenia umowy kredytu pismem z dnia (...), roszczenie wynikające z tej umowy, stało się wymagalne z upływem 30 dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia przedmiotowego pisma. Co prawda w aktach sprawach brak jest danych dotyczących daty doręczenia tego pisma pozwaniem, nie ulega jednak wątpliwości, że roszczenie to stało się wymagalne w 2010r. Zatem, nawet jeżeli przyjąć, że roszczenie stało się wymagalne najpóźniej z początkiem września 2010r., to roszczenie to przedawniło się na długo przed wytoczeniem powództwa, bowiem w 2013r., natomiast pozew został wniesiony 15 września 2015r.

W niniejszej sprawie nie doszło do skutecznego przerwania biegu przedawnienia zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Poprzednik prawny powoda wszczął postępowania egzekucyjne na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, jednak w ustalonym orzecnictwie okoliczność, ta nie wpływa na przerwanie biegu przedawnienia (porównaj: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017r., III CZP 17/17; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r., III CZP 29/16). Skoro zatem, dla przedmiotowego roszczenia, nie nastąpiło skuteczne przerwanie biegu przedawnienia, uznać należało, że w chwili wniesienia pozwu roszczenie objęte pozwem było już przedawnione, zatem podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia uniemożliwił udzielenie roszczeniu powoda ochrony prawnej.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, a to wobec oddalenia apelacji powoda i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c.

Koszty te ustalono przy uwzględnieniu § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 z późniejszymi zmianami.

SSO Andrzej Dyrda